

faldes af den Følelse, at hun endnu var den unge Pige i sine Forældres Hus, og at hele hendes Ægteskab, hele hendes Liv i Vejlbys Præstegaard, blot var en lang, urolig Drøm, hvoraf hun vilde blive vækket ved et eller andet Hanegal.

... Da Afrejsens Time kom, kyssede hun Børnene og sagde Farvel til Emanuel paa saa rolig en Maade, som om ogsaa hun troede, at Adskillelsen kun skulde blive kort. Hun fulgte dem til Vognen, pakkede selv Børnene godt ind og bad Abelone huske paa at give dem deres rene Forklæder paa, inden de naaede København.

Da Emanuel i Afskedens Øjeblik grebes af en stærk Sindsbevægelse og blev ved at holde om hendes Hoved og kysse hendes Pande, sagde hun for at opmuntre ham, at han nu ikke skulde gøre sig Bekymringer for hendes Skyld; det skulde nok altsammen blive godt.

„Og pas saa paa Børnene, Emanuel,“ sagde hun til allersidst; — og som om hun med disse Ord havde udtømt sin Sjælskraft, vendte hun sig i det samme om og gik op ad Trappen, endnu før Vognen var begyndt at køre.

„Gaa op paa Jordhøjen i Haven — saa vi kan vinke til dig — til det sidste!“ raabte Emanuel efter hende.